

[Poul Møller.]

heder i det skattevirvar, vi har oplevet her i efteråret, har rigeligt at bestille. Det tror jeg.

Nå, til hr. Per Hækkerup vil jeg kun give en undskyldning. Han må undskylde mig min ungdommelighed, som han talte om; jeg ved jo godt, at der er en vældig aldersforskel imellem os, og på grund af denne store aldersforskel, som han fremhæver, føler jeg naturligvis med ungdommens ydmyghed over for den ældre ingen ret til at svare ham på dette spørgsmål.

Men alternativet efterlyser han, og jeg synes, jeg redegjorde klart nok for det. Jeg talte om det offentlige forbrug; jeg talte om, at man skulle ikke nedstemme de opsparingsforslag, der ligger på tingets bord, at man skulle genindføre de afskrivningsregler, man havde tidligere, i det hele taget fjerne de ulykker, som det socialistiske flertal har skabt. Det er det først fornødne, hvis vi skal komme videre. Dette år har været et mareridt for alt for mange mennesker i vort land. Fjern først ulykkerne, lad os enes om det, og lad os så tage fat og se, hvor langt vi så er kommet, det vil give tillid, og det vil give tryghed. Fjern og lav om, lad os revidere refusionsordningerne, lad os tage fat på alle de problemer. Vi har erklæret os villige til en forhandling om 13 punkts programmet, men vi har jo ikke fået den endnu.

Jeg skal derfor gemme mit politiske krudt til senere. Det er muligt, der bliver brug for det fra afskydningsrampen, men foreløbig synes jeg ikke, vi befinder os dér, foreløbig synes jeg, vi befinder os ved den første behandling af nogle lovforslag, der skal gå til udvalg, og som måske endda skal have lov til at blive liggende dér.

Aksel Larsen: Jeg takker for ministrenes besvarelser. Jeg må jo erkende, at man har taget særdeles velvilligt imod nogle af de tanker, jeg har fremsat her, og jeg er klar over, at det er noget, der kan forhandles om; men jeg vil så understrege, at meningen må jo være, at der skal gøres noget ved det, og at man ret snart skal have truffet beslutninger om en fremtidig økonomisk politik, hvor man gennemfører en del af de nødvendige reformer, jeg har talt om.

Jeg vil samtidig sige, at det ville jo have været interessant, hvis f. eks. hr. Henry

Christensen, der kræver vilje til en fundamentalt ændret økonomisk politik, havde sagt sin mening om de spørgsmål, hvorvidt han mener, at det er tilstrækkeligt med de foranstaltninger, regeringen nu foreslår, og som hr. Henry Christensens parti vil stemme imod, eller hvorvidt han ønsker mere langtrækkende indgreb i den økonomiske politik. Det er meget godt at tale om, at balancen i dansk økonomi skal genskabes, og så sige, at det skal ske ved, at det offentlige kan spare. Men det, der er forholdet, det er, at dansk økonomi består ikke udelukkende af statens og kommunernes budgetter. Hvad investeringerne angår, er det, så vidt jeg ved, mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{6}$ af den samlede investering, der sker over det offentlige, og det øvrige sker over det private erhvervsliv.

Hidtil har man foretrukket, når man skulle regulere på økonomien, at regulere over de offentlige budgetter og har ladet den private sektor stort set i fred. Det går ikke i længden, og naturligvis bør der spares, hvor der spares kan, hvad det offentlige angår, men det bliver samtidig nødvendigt at holde hus med den sparsomme investeringskapital, vi har, sådan at den, hvad det private erhvervsliv angår, bliver investeret fortrinsvis dér, hvor samfundet har mest interesse i det, og det er noget sådant, der tilsigtes med en del af de ideer, vi er fremkommet med.

I øvrigt har jeg i den forbindelse noteret mig, at de konservative, hvis jeg skal tro hr. Poul Møller, fortrinsvis tænker på besparelser, hvad angår boligfond og vejudgifter — der kan også være andre ting — men derimod er de, som venstre er det, tavse, hvad angår besparelser på militærbudgettet. Her har vi dog fået tilslutning fra hr. Hilmar Baunsgaard og det radikale venstre, og jeg gentager, hvad jeg har sagt før, at militæruddgifterne er i hvert fald yderst uproduktive, og videre, at selv de mest fanatiske, og jeg fristes til at sige naive tilhængere af nødvendigheden af et dansk militærvæsen, dog må erkende, at i hvert fald må tiden og teknikken være løbet fra forsvarsforliget af 1960, så de burde alvorligt overveje, om man stadig kan fastholde de såkaldte styrkemål og de dermed forbundne udgifter. Da de radikale er delagtige i dette forsvarsforlig, kan man